

Arrest

nr. 187 877 van 1 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A. Z. (...), verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense oorsprong te zijn. U werd op (...) in Grozny geboren.

In 1998 huwde u met S. K. (...) met wie u 2 kinderen kreeg. Omwille van het feit dat hij in de eerste oorlog had gevochten vertrokken jullie naar Moskou. Hierna gingen jullie naar Bakoe en Oekraïne. In 2001 keerden jullie terug naar Rusland. Eerst naar Moskou om te bevallen van uw tweede kind waarna jullie datzelfde jaar teruggingen naar Tsjetsjenië. In 2005 of 2006 werd uw echtgenoot opgepakt, geslagen en terug vrijgelaten. Hierna zei hij dat hij vertrok waarna u hem niet meer terugzag. Uw kinderen gingen naar uw schoonfamilie maar u was er niet meer welkom omdat ze vreesde in de problemen te komen omwille van u. U was immers in 2006 opgepakt en ondervraagd over uw echtgenoot. Via een vriend leerde u uw tweede man kennen met wie u in 2007 naar Rostov verhuisde.

In 2012 begon uw tweede echtgenoot te veranderen en werd hij een radicale moslim. Hij ging meer naar de moskee, eiste dat u niqabs begon te dragen en dat u vrouwen bekeerde. U ging hiertegen in waarna hij u sloeg. Omwille van dit huiselijk geweld vluchtte u met uw kind naar Tsjetsjenië. Hij reisde u echter achterna en had bezoekrecht voor de kinderen. Hij nam echter jullie zoon terug mee naar een appartement dat hij in Tsjetsjenië huurde. Uiteindelijk ging u hem achterna waarna jullie samen naar Rostov terugkeerden. In april 2016 begonnen de problemen echter opnieuw. Deze keer eiste hij ook dat jullie met het gezin naar Syrië zouden gaan om er te strijden. In mei werd u geslagen door hem waarna u naar een vriendin vluchtte. Enkele dagen later ging u terug naar huis en haalde er documenten en kleren op. Uw echtgenoot kwam echter thuis en sloeg u wederom, waarna hij terug vertrok. Uw vriendin kwam u halen en bracht u naar het station om naar Grozny te gaan. Uw man kwam u achterna en trok een pistool in het station. De politie kwam echter tussenbeide, zodat u kon vertrekken naar Tsjetsjenië. Daar diende u wederom een klacht tegen uw man in, waarin u ook vermeldde dat hij naar Syrië wilde gaan strijden. De agenten lachten u echter uit en lieten zich positief uit over personen die met IS in Syrië gaan strijden. Vervolgens kwam uw man met de oudsten van de gemeenschap en zijn vader naar uw familie en stelden zij dat zij met u moesten praten. U ging in op het voorstel en kreeg te horen dat een bloedwraak zou gelden indien iets met uw kind zou gebeuren en dat u en zeker jullie kind terug naar uw man moesten gaan.

Hierop contacteerde u iemand die visums regelt en ontvluchtte in augustus samen met uw zoon Rusland. U reisde naar België waar u op 6/09/2016 een asielaanvraag indiende.

Om uw asielaanvraag te ondersteunen legde u volgende documenten neer: uw binnenlands paspoort en een medisch attest.

B. Motivering

Uit uw binnenlands paspoort en uw verklaringen blijkt dat u al sinds 2004 gedomicilieerd bent in de stad Rostov in het gelijknamige district van de Russische Federatie. U zou zich omwille van de problemen van uw eerste echtgenoot hebben uitgeschreven uit Tsjetsjenië en zich laten registreren in Rostov. Sinds 2007 woonde u er doorlopend, op enkele korte tussenperiodes in Tsjetsjenië na (CGVS p.3-5, binnenlands paspoort). Bijgevolg dient uw vrees in de eerste plaats ten opzichte van Rostov te worden onderzocht.

Betreffende uw problemen met uw eerste man dient te worden gesteld dat u sinds zijn vlucht in 2006 en uw kortstondige ondervraging over hem meerdere malen naar Tsjetsjenië terugkeerde en er langere periodes verbleef, er een winkel openhield en geen problemen meer omwille van uw eerste man kende. Bijgevolg kan niet worden ingezien dat u omwille van uw eerste echtgenoot, die 4 jaar geleden overleed, bij terugkeer naar Rusland nog problemen zou kennen (CGVS p.3-5, 11, 6-7). Betreffende het feit dat uw kinderen met hem bij zijn zus verblijven dient gesteld te worden dat dit reeds sinds 2006 zo is, dat u vervolgens opnieuw trouwde en een nieuw leven in Rostov opbouwde (CGVS p.6-9). Het feit of u al dan niet bezoekrecht kreeg (de reden dat zij u dat ontzegden omdat zij problemen met de autoriteiten vreesden komt weinig overtuigend over in het licht dat u op die ene ondervraging na nooit problemen hebt gekend met de Tsjetsjeense autoriteiten) is op zich weinig relevant omdat een eventuele beschermingsstatus voor u en uw kind uit het tweede huwelijk niets aan verandert aan deze situatie.

In hoofdzaak baseert u uw vervolgingsvrees op de problemen die u met uw tweede echtgenoot kende en met wie u in Rostov woonde, hetgeen ook blijkt uit het verslag op de DVZ, waarin u enkel problemen met deze persoon aanhaalt. Echter bent u er niet in geslaagd de door u gegeven vervolgingsfeiten aannemelijk te maken.

Zo werden meerdere tegenstrijdigheden vastgesteld die de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vervolgingsfeiten reeds ondermijnen. Zo stelde u in de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het CGVS dat u eind april 2016 stevig in elkaar werd geslagen door uw echtgenoot en door hem op straat werd gezet. Later mocht u terug bij hem inwonen maar had geen zin om dergelijk leven te leiden. Eind april vertrok u en toen u later nog enkele spullen wilde ophalen merkte u dat de sloten veranderd waren. Via uw neef I. (...), die met uw man had gesproken, kwam u te weten dat u ofwel in boerka naar huis kon keren of dat hij jullie zoon zou meenemen. Hierop bereidde u uw vlucht voor (DVZ vragenlijst 3.5). Tijdens het asielgehoor op het CGVS gaf u echter aan dat het in mei was dat hij u in elkaar had geslagen omwille van uw tegenstand om met hem naar Syrië te gaan, u naar vriendin vluchtte en nadien nog terugkeerde om spullen op te halen. Hij kwam echter thuis, waarna u wederom geslagen werd. U vertrok uiteindelijk naar het station, waar hij u nog bedreigde met een pistool, maar u kon toch vertrekken. U bevestigde dat alle feiten zich in mei afspeelden (CGVS p.26-28). Ten eerste komen uw verklaringen inzake het tijds kader, eind april tot mei, niet met elkaar overeen. Voorts sprak u tijdens het asielgehoor niet over problemen met de sloten die veranderd waren toen u spullen wilde halen maar stelde u dat u pas achteraf van uw neef had gehoord dat hij de sloten had veranderd (CGVS p.28). Tenslotte is het zeer bevreemdend dat u op de DVZ met geen woord rept over het feit dat u naar Syrië moest gaan hetgeen toch een zeer belangrijk element is in de vervolgingsproblematiek die u aanhaalde. Geconfronteerd met de

tegenstrijdigheden stelde u enkel dat u ook in april was geslagen en u daarna terug bij hem kon inwonen en hij meerdere keren de sloten had veranderd (CGVS p.30-31). Echter heft dit de tegenstrijdigheid niet op daar u beweerde dat alle feiten zich in mei afspeelden terwijl u op de DVZ enkel over april spreekt, noch verklaart dit waarom u op de DVZ stelde dat de sloten waren veranderd toen u uw spullen wilde ophalen terwijl dit pas achter zou zijn gebeurd. Sowieso komt het weinig overtuigend over dat u op de DVZ incidenten zou aanhalen die u zelf niet belangrijk genoeg vond om op het CGVS te melden terwijl u daar wel naliel de meest zwaarwichtige elementen uit uw relaas aan te halen (CGVS p.30).

Betreffende de klachten die u indiende kunnen ook grote vragen worden gesteld. Ondanks het feit dat u meerdere malen werd verzorgd in het ziekenhuis en u meerdere klachten bij de politie zou ingediend hebben legde u noch op de DVZ noch op het CGVS asielgehoor enig bewijsstuk hiervan neer. Gevraagd in welke ziekenhuizen u verzorgd werd gaf u opmerkelijk genoeg aan dat dit in Slamenski (2012) en Grozny (2016), die beiden in Tsjetsjenië gelegen zijn, was terwijl de feiten zich in Rostov afspeelden. Gevraagd in welk ziekenhuis van Grozny u werd verzorgd kwam u niet verder dan het stedelijke in het centrum zonder ook maar enige beschrijving te kunnen geven wat er rondom het ziekenhuis ligt (CGVS p.16-17). U diende eveneens klacht in bij de politie van Tsjetsjenië hetgeen evenzeer opmerkelijk is gezien de feiten zich in Rostov afspeelden (CGVS p.15-17). Uw bewering dat men u in Rostov niet zou helpen omdat uw man bevriend was met de politie komt weinig overtuigend over gezien het een persoon betreft die in Syrië met Daesh wil gaan vechten en zwaar geradicaliseerd is hetgeen in de Russische Federatie logischerwijs op weinig sympathie kan rekenen. Tekenend hierbij is uw verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken waarbij u aangeeft dat u niet ergens anders in de Russische Federatie kan wonen omdat u de partner van een extremist bent (CGVS p.22, DVZ vragenlijst 3.5). Evenzeer bevreemdend is het feit dat u huiselijk geweld in Tsjetsjenië ging aanklagen gezien u redelijkerwijs zou moeten geweten hebben dat de Tsjetsjeense autoriteiten zeer laks, de facto niet, optreden tegen huiselijk geweld. Nog opvallender is de reactie die u van de agenten beschrijft inzake de klacht die u indiende naar aanleiding van het voornemen van uw man om naar Syrië te gaan. U gaf aan dat zij luidop zeiden dat zij het voornemen van uw man steunden en zij dat als hulp voor hun broeders zagen (CGVS p.26). Er kan echter moeilijk aangenomen worden dat agenten in Tsjetsjenië op openlijke wijze hun steun voor IS zouden betuigen in het licht van de zeer felle repressie van mensen die de rebellenbeweging, IS of zelfs salafistische gedachten steunen. Na het interview stuurde u nog kleurenkopie en nadien een origineel van een ziekenhuis attest dat stelt dat u voor kwetsuren op 29/05/2016 werd verzorgd. Echter werd reeds gesteld dat u amper een beschrijving kon geven van de omgeving waarin het ziekenhuis zich bevond. Naast het feit dat sowieso uit het attest niet kan worden opgemaakt in welke omstandigheden u de vermelde kwetsuren opliep, dient te worden gesteld dat het in de Noordelijke Kaukasus vrij makkelijk is documenten tegen betaling te verkrijgen hetgeen de bewijskracht van deze documenten dan ook ernstig relativeert, zeker indien deze pas nadien zijn opgevraagd. Betreffende het niet kunnen neerleggen van de klachten gaf u aan dat u bij navraag na het interview op de DVZ waarbij naar bewijsstukken werd gevraagd te weten kwam dat die klachten naar de politie van Rostov werden gestuurd (CGVS p.17). Gezien uw eerste klacht reeds uit 2012 dateert kan moeilijk worden aangenomen dat u hier niet voordien van de op de hoogte was.

Voorts komt het algemeen kader van uw relaas weinig doorleefd en vaag over. Gevraagd naar het radicaliseringsproces kwam u niet verder dan vage uitspraken in de trant dat hij meer naar de moskee ging, eiste dat u de Koran las, u een niqab moest dragen en vrouwen moest bekeren. In een later stadium kwam de eis van naar Syrië te gaan en dat jullie kind niet naar Russische scholen mocht gaan. Het is zeer bevreemdend dat u hier zeer stereotype antwoorden geeft die soms op zich zelfs niet op een radicalisering duiden. Betreffende uw rol, namelijk het bekeren van vrouwen, geeft u nooit aan op welke wijze en wie u dan concreet diende te bekeren. Naar eigen zeggen hebt u evenmin ooit een hoofddoek gedragen (CGVS p.14, 19, 20, 21, 22, 24). Van iemand die dergelijk radicaliseringsproces van dichtbij meemaakte en hierdoor vervolgd werd, kunnen meer doorleefde en gedetailleerde verklaringen verwacht worden. Ook het voornemen van uw echtgenoot om samen met u naar Syrië te gaan lijkt weinig doordacht. U gaf immers aan dat jullie kind eerst naar grootouders moest gaan om Arabisch te leren om dan achterna te reizen. Gevraagd of zijn ouders hiermee akkoord gaan, zijn moeder is overigens christen, kwam u niet verder dat zij financieel afhankelijk van uw echtgenoot zijn (CGVS p.25-26). Los van het weinig dragend karakter van deze bewering, stelde u voordien bevreemdend genoeg dat u niet bij uw man gedomicilieerd was omdat alles (waaronder het bedrijf van uw man waar u de naam niet van kent) op naam van de moeder staat wat die afhankelijkheid dan ook ten zeerste relativeert (CGVS p.23).

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat uw verklaringen betreffende de wijze waarop u een internationaal paspoort en visum voor u en uw zoon heeft bekomen weinig overtuigend overkomt, te meer u nalaat de documenten aan het CGVS voor te leggen. U stelde enkel dat een persoon die uw neef kende alles voor u regelde en de documenten door smokkelaar werden ingehouden (CGVS p.9-

10). Echter blijkt dat men voor het verkrijgen van een visum voor een minderjarig kind de goedkeuring van beide ouders dient te ontvangen hetgeen logischerwijs niet het geval was ondanks het verkrijgen van een visum voor uw kind. Bovendien dient men zich persoonlijk aan te melden bij de ambassade. Hoewel corruptie inzake niet kan worden uitgesloten liggen dergelijke vage en bovendien simplistische verklaringen aangaande het verkrijgen van een Grieks visum in de lijn van bovenstaande vaststellingen en ontstaat het vermoeden dat u moedwillig informatie achterhoudt betreffende het verkrijgen van reisdocumenten.

Gezien u geen duidelijkheid schept over de omstandigheden waarin u met de vader van jullie kind leefde (of niet) kan uw vrees aangaande het eventueel verlies van het hoederecht dan ook niet worden aanvaard, laat staan dat u uw kind bij terugkeer naar Rusland niet meer zou kunnen zien. Overigens kan eveneens verwacht worden dat u dit voor de rechtbank van Rostov zou aanvechten indien er sprake is, *quod non*, van hoederechtperikelen en u een duidelijk beeld schept waarom dit voor u onmogelijk zou zijn.

Op basis van voorgaande maakt u dan ook niet aannemelijk dat u bij terugkeer naar Rusland een vrees voor vervolging of ernstige schade vreest.

De overige door u neerlegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw binnenlands paspoort bevat persoonlijke gegevens die in bovenstaande niet in twijfel worden getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van artikel 59 van de Conventie van Istanbul inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld, van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van “art. 2 par. 2 en 3” van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van “het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing” en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en

staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. Daar waar verzoekende partij stelt dat haar vrees ten aanzien van een 'staat' dient te worden onderzocht en niet ten aanzien van een stad of regio en dan ook niet akkoord kan gaan met de motivering dat haar vrees ten aanzien van Rostov dient te worden onderzocht, wijst de Raad evenwel op artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet waaruit afgeleid dient te worden dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade. Bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade is het dan ook wel degelijk van belang dat rekening gehouden wordt met de regio waarvan verzoekende partij afkomstig is. Verwerende partij oordeelt derhalve terecht dat *in casu* de vrees van verzoekende partij in de eerste plaats dient te worden onderzocht ten opzichte van Rostov, waar zij sinds 2004 gedomicilieerd is en sinds 2007 doorlopend woonde, op enkele korte tussenperiodes in Tsjetsjenië na.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij aanklaagt dat de bestreden beslissing enkel gebaseerd is op tegenstrijdigheden of omissies tussen haar verklaringen, en onduidelijkheden, dit terwijl zij nooit met deze vaststellingen geconfronteerd werd, hierbij verwijzend naar artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, wijst de Raad erop dat artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als volgt luidt: "*Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.*" De toelichting bij het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt: "*Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.*" (Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347). De Raad merkt bovendien op dat verzoekende partij de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de door de commissaris-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden/ommissies/onduidelijkheden in haar verklaringen, maar *in casu*, zo blijkt uit wat volgt, niet overtuigt.

2.2.6. Inzake de bemerking van verzoekende partij dat verwerende partij ten onrechte geen rekening houdt met de problemen die verband houden met haar eerste huwelijk en haar eerste echtgenoot daar deze problematiek immers deel uitmaakt van de "*volledige problematiek*" van verzoekende partij, bemerkt de Raad dat door verwerende partij rekening gehouden werd met de verklaringen van verzoekende partij omtrent haar problemen met haar eerste man, doch werd door verwerende partij terecht geoordeeld dat niet ingezien kan worden dat verzoekende partij omwille van haar eerste echtgenoot, die vier jaar geleden overleed, bij terugkeer naar Rusland nog problemen zou kennen, daar

verzoekende partij sinds zijn vlucht in 2006 en haar kortstondige ondervraging over hem meerdere malen naar Tsjetsjenië terugkeerde en er langere periodes verbleef, er een winkel openhield en geen problemen meer kende omwille van haar eerste man. In haar verzoekschrift concretiseert verzoekende partij evenmin op welke wijze deze problemen omwille van haar eerste man actueel leiden tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

2.2.7.1. Voorts meent verzoekende partij dat verwerende partij voorbij gaat aan de impact van de situatie waarin zij zich bevindt. Het is niet omdat zij een nieuw leven had opgebouwd met haar tweede echtgenoot en dat zij opnieuw moeder was geworden, dat zij hiermee afstand had gedaan van haar kinderen uit haar eerder huwelijk. Verzoekende partij wenst haar thans enig kind bij zich te houden en weet uit ervaring dat zij in geval van terugkeer dit kind ook zal moeten afstaan.

2.2.7.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij met de uitleg dat het feit dat zij een nieuw leven had opgebouwd en opnieuw moeder was geworden niet betekent dat zij hiermee afstand had gedaan van haar kinderen uit haar eerder huwelijk geen enkele afbreuk doet aan de motivering in de bestreden beslissing dat het feit of verzoekende partij al dan niet bezoekrecht kreeg op zich weinig relevant is omdat een eventuele beschermingsstatus voor verzoekende partij en haar kind uit het tweede huwelijk niets verandert aan deze situatie.

Wat betreft de vrees van verzoekende partij dat zij haar kind uit haar tweede huwelijk ook zal moeten afstaan, wijst de Raad er evenwel op dat uit wat volgt blijkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij beweerde omstandigheden waarin zij en haar kind hun land van herkomst hebben verlaten. Door verwerende partij wordt in de bestreden beslissing dan ook terecht opgemerkt dat gezien verzoekende partij geen duidelijkheid schept over de omstandigheden waarin zij met de vader van hun kind leefde (of niet) de door verzoekende partij geuite vrees aangaande het eventueel verlies van het hoederecht niet kan worden aanvaard, laat staan dat zij haar kind bij terugkeer naar Rusland niet meer zou kunnen zien.

2.2.8.1. Aangaande de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing die de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielrelaas zouden ondermijnen, maakt verzoekende partij volgende opmerkingen.

Aangaande de vaststelling dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van het feit dat haar man haar en haar zoon naar Syrië wou brengen, stelt verzoekende partij dat zij zich op de Dienst Vreemdelingenzaken beperkt heeft tot het beantwoorden van de gestelde vragen. Er werd haar overigens verteld dat zij haar volledige verhaal op het Commissariaat-generaal zou kunnen vertellen. Bovendien had zij wel melding gemaakt van de radicalisering van haar echtgenoot, waarvan het mogelijke vertrek naar Syrië een gevolg was.

Voorts benadrukt verzoekende partij dat zij het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld en dat het dan ook moeilijk is om de feiten chronologisch te situeren. Doch herinnert zij zich met zekerheid dat zij haar echtgenoot verlaten heeft in april en dat de sloten reeds in april veranderd waren. In mei bood zij zich vervolgens aan om haar spullen op te halen. Verzoekende partij duidt erop dat de uiteindelijke scheiding en vlucht binnen een heel korte tijdspanne plaatsvonden en dat zij in die periode psychologisch volledig uitgeput was.

Wat betreft haar verplaatsingen naar het ziekenhuis in Tsjetsjenië, bemerkt verzoekende partij dat zij naar dit ziekenhuis ging wanneer het huiselijk geweld dermate erg was geweest dat zij verzorging nodig had. Op deze manier zorgde zij voor een grote afstand tussen haar en haar echtgenoot en ook kon zij zo proberen bij haar familie om hulp te vragen. Gelet op de omstandigheden waarin zij zich bevond, kan van haar niet verwacht worden dat zij aandacht zou hebben besteed aan het ziekenhuis en de omgeving ervan, temeer daar deze omgeving niet vertrouwd was voor haar.

Verder bemerkt verzoekende partij nog dat zij nergens klacht kon indienen tegen het huiselijk geweld. Huiselijk geweld behoort tot het dagelijkse leven zowel in de Russische Federatie als in Tsjetsjenië. Een vrouw die klacht wil neerleggen bij de politie wegens huiselijk geweld, wordt er niet ernstig genomen.

Daarnaast hekelt verzoekende partij dat verwerende partij enerzijds de authenticiteit van de aangebrachte medische attesten in twijfel trekt aangezien mits betaling documenten kunnen bekomen worden, doch dergelijke redenering dan weer niet volgt wat betreft hun reisdocumenten.

Ten slotte stelt verzoekende partij nog dat haar echtgenoot zelden met haar sprak over diens financiële afhankelijkheid ten aanzien van zijn moeder. Zij heeft echter wel kunnen vaststellen dat telkens haar man iets kocht, de documenten niet op diens naam werden opgemaakt. De reden hiervan kent zij evenwel niet.

2.2.8.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij

alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor. Ondanks het feit dat bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken steeds wordt gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico en dit gehoor niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van een asielzoeker, *in casu* verzoekende partij, worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas vermeldt, meer in het bijzonder het feit dat zij naar Syrië moest gaan, een zeer belangrijk element in de vervolgingsproblematiek die zij aanhaalde. Immers verklaarde verzoekende partij later op het Commissariaat-generaal dat zij uit haar huis zou gevlucht zijn nadat haar echtgenoot haar in elkaar geslagen had omwille van haar tegenstand om met hem naar Syrië te gaan. De uitleg dat zij zich beperkt heeft tot het beantwoorden van de gestelde vragen en dat haar verteld werd dat zij haar volledige verhaal zou kunnen doen op het Commissariaat-generaal, is niet van aard om te verklaren waarom zij van dergelijk belangrijk element, dat geenszins een detail betreft, geen melding heeft gemaakt bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Immers kreeg verzoekende partij bij de invulling van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken, bij luik 3 vraag 5, de gelegenheid haar asielrelaas zelf te vertellen, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd. Ook op de slotvraag of zij nog iets had toe te voegen antwoordt verzoekende partij ontkennend. Daarenboven werden haar verklaringen haar achteraf nog voorgelezen in het Russisch, waarna zij het verslag ter goedkeuring heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 10, vragenlijst DVZ). Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat haar niet de kans werd geboden om tijdens dit interview melding te maken van dit belangrijk element in haar asielrelaas, met name de concrete aanleiding van het huiselijk geweld dat zou leiden tot haar vlucht uit haar huis, zijnde haar weigering om met hem naar Syrië te gaan. De vaststelling dat verzoekende partij van dit uiterst belangrijk element in haar asielrelaas initieel geen melding maakt, ondergraaft de geloofwaardigheid van haar verklaringen. Dat zij wel melding maakte van de radicalisering van haar man, doet aan deze vaststelling geen enkele afbreuk.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal een totaal verschillende uiteenzetting geeft van de feiten die aanleiding zouden hebben gegeven tot haar vlucht dan tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde zij dat zij eind april 2016 stevig in elkaar werd geslagen door haar echtgenoot en door hem op straat werd gezet. Later mocht zij terug bij hem inwonen, maar zij had geen zin om dergelijk leven te leiden. Eind april vertrok ze samen met haar zoon en toen ze later nog enkele spullen wilde ophalen, merkte ze dat de sloten veranderd waren. Via haar neef, die met haar man had gesproken, kwam ze te weten dat zij ofwel in boerka naar huis kon keren of dat hij hun zoon zou meenemen. Hierop bereidde zij haar vlucht voor (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal gaf zij echter aan dat het in mei was dat haar echtgenoot haar in elkaar had geslagen omwille van haar tegenstand om met hem naar Syrië te gaan, zij naar een vriendin vluchtte en nadien nog terugkeerde om spullen op te halen. Haar echtgenoot kwam echter thuis, waarna zij wederom geslagen werd. Verzoekende partij vertrok uiteindelijk naar het station, waar hij haar nog bedreigde met een pistool, maar zij kon toch vertrekken. Verzoekende partij bevestigde dat alle feiten zich in mei afspeelden (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 10/10/2016, p. 26-28). De uitleg van verzoekende partij dat zij het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld en dat zij in die periode psychologisch volledig was uitgeput volstaat niet om deze totaal verschillende uiteenzetting van de feiten die aanleiding zouden hebben gegeven tot haar vlucht te verklaren. Van dergelijke ingrijpende gebeurtenissen kan verwacht worden dat deze in het geheugen van verzoekende partij gegrift staan en zij hierover coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen kan afleggen. Verzoekende partij toont evenmin concreet door middel van medische of psychiatrische attesten aan dat deze beweerde traumatische ervaringen haar niet in staat zouden stellen om accurate verklaringen af te leggen.

De Raad is bovendien van oordeel dat het volstrekt ongeloofwaardig karakter van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas verder bevestigd wordt door de vaststelling dat verzoekende partij in haar verzoekschrift plots stelt zich '*met zekerheid*' te herinneren dat zij haar echtgenoot verlaten heeft in april, dat de sloten reeds in april veranderd waren en dat zij zich vervolgens in mei aanbood om haar spullen op te halen. Immers beweerde zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal nog uitdrukkelijk dat dit alles heeft plaatsgevonden eind mei en dat haar echtgenoot de sloten pas veranderd had nadat zij haar spullen had opgehaald (gehoorverslag CGVS d.d. 10/10/2016, p. 27-28). De vaststelling dat verzoekende partij haar verklaringen aanpast naarmate zij geconfronteerd wordt met tegenstrijdigheden in haar verklaringen doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielrelaas.

Verder treedt de Raad verwerende partij bij in de motivering dat de verklaringen van verzoekende partij aangaande haar bewering dat zij meerdere malen werd verzorgd in het ziekenhuis en zij meerdere klachten bij de politie zou ingediend hebben geenszins overtuigend overkomen. Immers motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Gevraagd in welke ziekenhuizen u verzorgd werd gaf u opmerkelijk genoeg aan dat dit in Slamenski (2012) en Grozny (2016), die beiden in Tsjetsjenië gelegen zijn, was terwijl de feiten zich in Rostov afspeelden. Gevraagd in welk ziekenhuis van Grozny u werd verzorgd kwam u niet verder dan het stedelijke in het centrum zonder ook maar enige beschrijving te kunnen geven wat er rondom het ziekenhuis ligt (CGVS p.16-17). U diende eveneens klacht in bij de politie van Tsjetsjenië hetgeen evenzeer opmerkelijk is gezien de feiten zich in Rostov afspeelden (CGVS p.15-17). Uw bewering dat men u in Rostov niet zou helpen omdat uw man bevriend was met de politie komt weinig overtuigend over gezien het een persoon betreft die in Syrië met Daesh wil gaan vechten en zwaar geradicaliseerd is hetgeen in de Russische Federatie logischerwijs op weinig sympathie kan rekenen. Tekenend hierbij is uw verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken waarbij u aangeeft dat u niet ergens anders in de Russische Federatie kan wonen omdat u de partner van een extremist bent (CGVS p.22, DVZ vragenlijst 3.5). Evenzeer bevreemdend is het feit dat u huiselijk geweld in Tsjetsjenië ging aanklagen gezien u redelijkerwijs zou moeten geweten hebben dat de Tsjetsjeense autoriteiten zeer laks, de facto niet, optreden tegen huiselijk geweld. Nog opvallender is de reactie die u van de agenten beschrijft inzake de klacht die u indiende naar aanleiding van het voornemen van uw man om naar Syrië te gaan. U gaf aan dat zij luidop zeiden dat zij het voornemen van uw man steunden en zij dat als hulp voor hun broeders zagen (CGVS p.26). Er kan echter moeilijk aangenomen worden dat agenten in Tsjetsjenië op openlijke wijze hun steun voor IS zouden betuigen in het licht van de zeer felle repressie van mensen die de rebellenbeweging, IS of zelfs salafistische gedachten steunen.”* De Raad stelt vast dat verzoekende partij dienaangaande blijft steken in loutere vergoelijkingen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

Daarnaast wijst de Raad er nog op dat door verwerende partij tevens werd vastgesteld dat verzoekende partij noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken noch op het Commissariaat-generaal enig bewijsstuk neerlegde van het feit dat zij meerdere malen verzorgd werd in het ziekenhuis en zij meerdere klachten bij de politie zou ingediend hebben. Pas na het interview stuurde verzoekende partij nog een kleurenkopie en nadien een origineel van een ziekenhuisattest dat stelt dat verzoekende partij voor kwetsuren op 29 mei 2016 werd verzorgd. Door verwerende partij werd in verband met dit document terecht geoordeeld dat hieraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend, gelet op (i) de vaststelling dat verzoekende partij amper een beschrijving kon geven van de omgeving waarin het ziekenhuis zich bevond, (ii) de vaststelling dat uit het attest niet kan worden opgemaakt in welke omstandigheden verzoekende partij de vermelde kwetsuren opliep en (iii) het feit dat het in de Noordelijke Kaukasus vrij makkelijk is documenten tegen betaling te verkrijgen hetgeen de bewijskracht van dergelijke documenten dan ook ernstig relativeert, zeker indien deze pas nadien zijn opgevraagd. Wat betreft het niet kunnen neerleggen van de klachten bij de politie, biedt verzoekende partij geen enkele afdoende verklaring. Tijdens haar gehoor gaf verzoekende partij aan dat zij na het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken waarbij naar bewijsstukken werd gevraagd te weten kwam dat die klachten naar de politie van Rostov gestuurd werden (gehoorverslag CGVS d.d. 10/10/2016, p. 17), doch stelt verwerende partij dienaangaande terecht dat gezien haar eerste klacht reeds uit 2012 dateert moeilijk aangenomen kan worden dat zij hier niet voordien van op de hoogte was.

Vervolgens wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing door verwerende partij tevens wordt vastgesteld dat het algemeen kader van het asielrelaas van verzoekende partij weinig doorleefd en vaag overkomt. Verwerende partij motiveert dienaangaande als volgt: *“Voorts komt het algemeen kader van uw relaas weinig doorleefd en vaag over. Gevraagd naar het radicaliseringsproces kwam u niet verder dan vage uitspraken in de trant dat hij meer naar de moskee ging, eiste dat u de Koran las, u een niqab moest dragen en vrouwen moest bekeren. In een later stadium kwam de eis van naar Syrië te gaan en dat jullie kind niet naar Russische scholen mocht gaan. Het is zeer bevreemdend dat u hier zeer stereotype antwoorden geeft die soms op zich zelfs niet op een radicalisering duiden. Betreffende uw rol, namelijk het bekeren van vrouwen, geeft u nooit aan op welke wijze en wie u dan concreet diende te bekeren. Naar eigen zeggen hebt u evenmin ooit een hoofddoek gedragen (CGVS p.14, 19, 20, 21, 22, 24). Van iemand die dergelijk radicaliseringsproces van dichtbij meemaakte en hierdoor vervolgd werd, kunnen meer doorleefde en gedetailleerde verklaringen verwacht worden. Ook het voornemen van uw echtgenoot om samen met u naar Syrië te gaan lijkt weinig doordacht. U gaf immers aan dat jullie kind eerst naar grootouders moest gaan om Arabisch te leren om dan achterna te reizen. Gevraagd of zijn*

ouders hiermee akkoord gaan, zijn moeder is overigens christen, kwam u niet verder dat zij financieel afhankelijk van uw echtgenoot zijn (CGVS p.25-26). Los van het weinig dragend karakter van deze bewering, stelde u voordien bevreemdend genoeg dat u niet bij uw man gedomicilieerd was omdat alles (waaronder het bedrijf van uw man waar u de naam niet van kent) op naam van de moeder staat wat die afhankelijkheid dan ook ten zeerste relativeert (CGVS p.23).". De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich desbetreffend beperkt tot de loutere opmerking dat zij zelden met haar echtgenoot sprak over diens financiële afhankelijkheid ten aanzien van zijn moeder en dat zij enkel wist dat alles op naam van zijn moeder stond, hetgeen evenwel de motivering in de bestreden beslissing dat het gegeven dat alles op de naam van zijn moeder stond de door verzoekende partij beweerde financiële afhankelijkheid van de ouders van haar man ten aanzien van haar man ten zeerste relativeert geenszins in een ander daglicht stelt. De verklaring van verzoekende partij tijdens haar gehoor dat de ouders van haar man akkoord gingen met het feit dat hun kind eerst naar hen kwam om Arabisch te leren vooraleer het zijn ouders naar Syrië achterna zou reizen, dit omdat zij financieel afhankelijk zouden zijn van haar echtgenoot, komt dan ook allesbehalve overtuigend over. Verzoekende partij onderneemt verder in haar verzoekschrift geen enkele poging om de andere vaststellingen die geleid hebben tot de conclusie dat het algemeen kader van haar relaas weinig doorleefd en vaag overkomt *in concreto* te weerleggen dan wel te verklaren, waardoor deze onverminderd overeind blijven.

Ten slotte stelt de Raad nog vast dat de motivering in de bestreden beslissing dat de verklaringen van verzoekende partij betreffende de wijze waarop zij een internationaal paspoort en visum voor haar en haar zoon heeft bekomen weinig overtuigend overkomen "*volledigheidshalve*" werd opgenomen in de bestreden beslissing zodat de kritiek op desbetreffende overweging tegen een overtollig motief gericht is. Het eventueel gegrond bevinden van deze kritiek zou dan ook niet kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij heeft aldus geen belang bij het aanvoeren ervan.

2.2.9. Daar waar verzoekende partij nog aanvoert dat verwerende partij onvoldoende ernstig het probleem van huiselijk geweld heeft onderzocht, dit terwijl dit verschijnsel niet te betwisten is binnen de Tsjetsjeense samenleving zo blijkt uit verschillende internationale rapporten waaruit zij citeert in haar verzoekschrift, bemerkt de Raad evenwel dat verwerende partij alle door verzoekende partij aangegeven feiten en elementen heeft onderzocht en op omstandige wijze uiteengezet heeft waarom geen enkel geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekende partij. Verzoekende partij heeft geenszins aannemelijk gemaakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht uit vrees voor haar geradicaliseerde en gewelddadige echtgenoot. De loutere verwijzing naar algemene informatie omtrent de problematiek van huiselijk geweld in de Tsjetsjeense samenleving volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar zij, gelet op voorgaande vaststellingen, in gebreke blijft.

2.2.10. Wat betreft nog de bemerking van verzoekende partij dat verwerende partij volledig geen rekening houdt met de Tsjetsjeense origine van haar en haar zoon, herhaalt de Raad dat verwerende partij alle door verzoekende partij aangegeven feiten en elementen heeft onderzocht en op omstandige wijze uiteengezet heeft waarom geen enkel geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekende partij. Evenmin toont verzoekende partij aan dat zij louter omwille van haar Tsjetsjeense origine in de Russische Federatie, en meer in het bijzonder in de regio Rostov waarvan zij afkomstig is, een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstig schade loopt.

2.2.11. Waar verzoekende partij verwijst naar artikel 4 van voormelde richtlijn 2004/83/EG, stelt de Raad vast dat verzoekende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet aantoont dat verwerende partij de feiten en omstandigheden eigen aan de zaak op niet correcte wijze zou hebben beoordeeld. Bovendien wijst de Raad erop dat de paragrafen 4 en 5 van dit artikel bij de wet van 28 april 2010 houdende diverse bepalingen werden omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden

gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in de Russische Federatie, en meer in het bijzonder in de regio Rostov waarvan zij afkomstig is, een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de toegevoegde landeninformatie (administratief dossier, stukken 8 en 9), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 10 oktober 2016 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.15. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juni tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT